Revolten

— Fra Social-Demokratiet — til Socialismen.

Nr. 7. | Fredagen den 10. Januar 1908. | Ugeblad. 5 Øre.

Lyngsie og Arbejdernes Penge

I.

Flæsket og Regnskabet.

Social-Demokraten forfølger med rosværdig Udholdenhed alle Misbrug udenfor dens egne Rækker. Og den dækker med stamløs Udholdenhed alle Misbrug indenfor dens egne Rækker.

Vi har nylig set, hvordan Bladet i Anledning af Frederiksberg-Valget foer i Benene paa en politisk Modstander, hvis Bukser for Resten viste sig at være for stærke for den politiske Køters sidste Tænder. Men Pastor Bjerre, ham fik de da ødelagt. Den gamle Don Juan i Farimagsgade, hvis Sofaer ikke er de aller propreste, var forarget paa Kirkens, Ægteskabets og Moralens Vegne. Han glemte, hvordan han selv telefonerede rundt til de københavnske Bladredaktioner og tiggede for en af sine Borgerrepræsentanter, der havde været i Spektakel med Politiet om 35 Øre til en Pige i Holmensgade. Og han glemte meget andet, som vi heller ikke giver huske Pjalten paa.

For sine egne har Social-Demokraten altid haft et Hyss! og det baade naar Aftrædelsesværelserne var i Brug, og naar Pengene skulde fordeles. Prof. Goos' Embeder kunde den i sin Tid remse op paa Fingrene; men hvor mange Embeder og Diæter den selv nu har bunket sammen paa enkelte Hænder — Hyss! Det kommer aldrig i „vores Blad". Og heller ikke faar Arbejderne at vide i Socialen hvad de har betalt til Brudegave, naar en Fører behagede at gifte sig, til en Tur til Italien, naar han behagede at rejse, til en Jubilæumsgave, naar han behagede at jubilere over Proletarerne. Disse Proletarer fik ikke en Gang Lov til at lugte til P. Knudsens Spiseseddel fra Wittmacks Selskabslokaler nu forleden; men hvert Nytaar trykkes Kongens Spiseseddel op til almindelig Forargelse i de smaa Hjem, skønt den gamle Hykler meget godt ved, at baade Borgmesteren og de andre Hof-Socialdemokrater kommer til Taffels.

Himmelhøjden af Forløjethed overfor Arbejderne naaedes vel nok, da Førerne lavede Nationalbegravelse for P. Holm, for den Mand der stak Arbejderne den største Plade, de endnu har haft at løbe med. Naar han fik saadan en Begravelse og saadan en Mindesten over sig, hvordan skal en ærlig Arbejder saa lægges i Jorden?

Ja hvad maa de naive Proletarer ikke ofre af Penge og Godtroenhed!

Vi mindes her Direktør, Folketingsmand Sigvald Olsens Tale ved Festen hos Wittmack, hvor han roste P. Knudsen som den store Parterer og Uddeler af Flæsk til de Fattige. Men han glemte det Flæsk, som de Fattige har hængt baade paa P. Knudsen og ham selv. Da den saakaldte store Uddeling fandt Sted i den strænge Vinter midt i Firserne, blev der efter Flæskets Partering en hel Del Penge tilbage, og for dem lod P. Knudsen og de andre Flæskesjovere lave Guldmedaljoner med Indskriften: „Fra taknemmelige Fattige i Vinteren 1885". Vi ved ikke, om P. Knudsen gik med denne mærkelige Guldmedalje paa Maven, da hans Kollega Sigvald Olsen klappede ham paa den, men vi ved, at han fik overrakt „en større Pengesum", som Socialen ikke en Gang tør nævne Tallet paa, og et 1000 Kroners Maleri af sig selv. Jojo, der bliver sandelig uddelt Flæsk! D'Hrr. er ikke fede af ingen Ting, de kender Parteringens Kunst. De forstaar ikke blot at stikke Svinet, de forstaar ogsaa at skære File'en fra.

Hvis Arbejderne ikke var saa blændede af deres Føreres Magt og Velstand, vilde de kunne se, at Socialdemokratiet indtil de mindste Enkeltheder er blevet en Kopi af Storborgerne. Wiinblad, der gaar omkring mellem Proletarerne som en gammel halvfin Prins Hans, beundrer Cavlings Skrædder. Borgbjergs hemmelige Ideal er Alberti, hvem han baade angriber og efterligner, af Had og af Kærlighed. Og P. Knudsen er saa human som nogen Grosserer paa Børsen:

> Hver Gang han tænder sig en frisk Cigar,
> gemmes med Omhu' Spidsen „til de fattige",
> og Taarer dugge Pince-nezens Glar.

Men alle disse smaa Billeder fra det politiske Livs Modejournal skal vi lade ligge. Ligesom Social-Demokraten gerne samler sig om en enkelt Modstander, for Tiden Justitsministeren, skal vi samle os om en enkelt Socialdemokrat. Og hertil vælger vi Hr. Lyngsie.

Vi gjør det, fordi en Mængde Arbejdere omsider synes at have faaet Øjnene op for, at Lyngsie er værre end Alberti, og at det derfor er Blaar i Synet paa alle Proletarerne, naar „deres Blad" daglig raser mod den ene, som dog staar udenfor Partiet, men tier stille om den anden, som staar indenfor det. Den gamle forlorne Prins Hans er bleven Hofmand for Hr. Lyngsie, Partiets vordende Minister beundrer Hr. Lyngsie, og Flæske-Partereren siger kære Kollega om Hr. Lyngsie, — lad os saa tale om Alberti!

Nej, lad os saa tale om Lyngsie. Han er for Tiden den Mand, der demoraliserer Arbejderpartiet stærkest, han er værre end en Justitsminister og tyve daarlige Børnehjemsforstandere, og derfor — lad os tale om Lyngsie!

* * *

Lyngsie var oprindelig Arbejdsmand, og en dygtig Arbejdsmand. Hans Standsfæller gjorde ham ganske naturligt til deres Tillidsmand. Men da de mente, at han svigtede deres Tillid, var det ligesaa naturligt ogsaa hans Standsfæller, der satte ham paa den Anklagebænk, hvorpaa han nu sidder, selv om det tilsyneladende er en Bænk oppe i Borgerrepræsentationen.

Inden vi gaar over til Dokumentationen, skal vi forudskikke den Bemærkning, at vore Oplysninger tager vi dels fra, hvad der er almindelig fortiet imellem Førerne, og dels fra Bladet „Arbejdsmanden", som har fortalt, hvad de andre har fortiet.

Hvor er Pengene? Hvem har faaet dem?

I „Arbejdsmanden" for den 11. Maj 1907 kommer Formanden for „Det ny Arbejdsmands Forbund" Hr. P. Poulsen ind paa det berygtede Regnskab fra Svendborg Margarinefabrik, hvor Arbejderne under Lyngsies Ledelse har sat Hundredetusinder til. Endvidere omtaler han Dansk Arbejdsmands Forbunds Regnskab, idet Forbundet ligesom Fabriken stod under Lyngsie. Vi citerer:

„Jeg rejste Kravet om at faa en Oversigt over Fabrikens Regnskaber, men det blev nægtet. Vi fordrede at faa at vide, hvor mange Penge af Forbundets Midler der var anbragt i Svendborg Margarinefabrik; ogsaa det blev os nægtet. Derimod paalignede Hovedbestyrelsen os et Strejkebidrag, 4 Kr. pr. Mand, trods det, at der ingen Strejke var.

— Lyngsie er kun Agitator, ikke Administrator. Det fremgaar ogsaa af Forbunds Regnskabet; siden 1. Oktober 1900 blev der betalt 70 Øre i Kontingent pr. Mand, det bliver til 31. December 1905 829,223 Kr. 70 Øre. I samme Tidsrum har den samlede Udgift været 816,807 Kr. 31 Øre. Deraf er der i Strejkebidrag udbetalt 230,160 Kr. 62 Øre.

— **Administrationsudgifterne har været 234,444 Kr. 99 Øre, og disse Penge er faldne paa nogle enkelte Mænd.**

Strejke- og Administrationsudgifterne til De samvirkende Fagforbund har været 142,470 Kr. 10 Øre. Til Svendborg Margarinefabrik er der bevilget 35,000 Kr., og **uden Bevilling paa mer eller mindre lovlig Vis 103,500 Kr.**"

Her staar der altsaa med rene Ord, at nogle enkelte Arbejderførere har hævet 234,444 Kr. i Administrationsudgifter; at de samtidig uden Bevilling paa mer eller mindre — formodentlig mindre — lovlig Vis har sat 103,500 Kr. i Margarinefabriken; og at de har nægtet Arbejderne at aflægge Regnskab.

Men hvor kan da Social-Demokraten, der daglig forarges over Albertis Administration, tie bomstille til Lyngsies Administration? Det kan jo være meget interessant at faa at vide, hvor Alberti gjør af Statskassens Penge, men han er jo under ret solid Kontrol; her er derimod flere hundrede Tusinde af Arbejdernes Penge bleven borte, og al Kontrol er ophævet, men alligevel har Arbejdernes „eget Blad" ikke et Ord at skulle have sagt!

Fordi den ene Ravn ikke hugger Øjet ud paa den anden. I den Klump af Storborgerspirer, som nu sidder og regerer dansk Arbejderbevægelse, hugger de ganske anderledes. „Arbejdsmanden" skriver i November i Fjor:

„Holdt d'Hrr. dem endda til den Stilling de er valgt til at varetage, men det gjør de paa langt nær ikke, de skal gribe ind overalt hvor der kan rejses Fortjeneste; det kunde maaske undskyldes om Arbejdsmændene ikke lønnede deres Tillidsmænd saaledes, at de kan leve, men i den Retning har Arbejdsmændene intet at bebrejde sig, deres første Mand, Lyngsie, faar 3000 Kr. aarlig, deres Kasserer faar 2100 Kr., Lyngsies Sekretær faar 2100 Kr. hans Bogholder faar 1800 Kr., den københavnske Forretningsfører faar 2600 Kr., og han har en Kasserer til Assistance til 1800 Kr. aarlig, og endelig er ansat en 7ende Mand paa Hovedkontoret til 1400 Kr. aarlig.

Disse Lønninger er, set i Belysning af en Arbejdsmands Fortjeneste gode, og særlig gode, naar der ses hen til det Arbejde, der ydes for den Betaling de faar, for de flestes Vedkommende indskrænker Arbejdstiden sig til nogen faa Timer om Dagen, og det er vel ogsaa Grunden til at d'Hrr. kan paatage dem saa mange andre Stillinger indenfor baade Partiet og Fagforeningerne.

Lyngsie har saaledes baade været Organisationens Formand, Folketingsmand, Borgerrepræsentant, Formand for Margarinefabriken, (Salig Ihukommelse), Formand for Mælkeriet „Enigheden" (72,900 Kr.) og Medlem af „De samvirkende Fagforbund"s Forretningsudvalg.

Er der nu noget fornuftigt Menneske der tror, at en Mand kan røgte alle disse Hverv paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade? Nej det er simpelthen umuligt, og som han har været en ivrig „Samler" saaledes ogsaa hans Kolleger, de tager mere end de kan orke, Diæter sluger de i lange Baner, 7 Kr. til hvert Hovedbestyrelsesmøde — 7 Kr. for at gaa fra H. C. Andersensgade til Adelgade. 7 Kr. for hvert Forretningsudvalgsmøde, der afholdes paa Lyngsies Kontor — 7 Kr. for at gaa gennem en Dør (Hr. Mikkelsen). Disse Diæter betyder et ikke ringe Plus til Lønnen. „Vi Arbejdere" forstaar nok hvorledes en Madpose skal skæres."

Det er denne Madpose, vi har til Eftersyn i disse Artikler. Social-Demokraten vil ikke, — men der skal jo nogen til det værste, og saa maa Revolten til det.

I næste Nummer skal vi blandt andet se nærmere paa det store Taskenspillernummer, der hedder „Regnskabet".

Økonomisk Apopleksi

I en Anmeldelse i Nationaltidende af Prof. Henrik Scharlings sidste Arbejde over Samfundsøkonomien citerer Dr. phil. Lauritz Birck bl. a. følgende Oplysninger:

„Vi maa sondre mellem den middelalderlige Specialisering af Arbejdet og den moderne Arbejdets Deling: — i det 15. Sekel kendes i Frankfurt 300 Lav, i det 18. Sekel flere forskellige Haandværk, men i 1882 var der i Tyskland ca. 7000 forskellige Sysler, og i 1907 ca. 12,000! Videre og videre drives Arbejdets Deling, Lærtiden bliver kortere, og Tendensen er til et „unskilled labour", der afløser det faglærte. Arbejdsordningen medfører en Besparelse paa Redskaber; den større Bedrift producerer mere end flere mindre, der tilsammen har samme Udlæg. Forudsætningen for Arbejdets Deling er, at Virksomheden kan opløses i mange Enkeltprocesser; jo mere disse bestaar i mekanisk Gentagelse, des større er Produktiviteten.

En anden Betingelse er det, at der er et tilstrækkeligt Antal Arbejdere til at forsyne hver Gren af Virksomheden, den gennemføres bedst i Produktionen af større Forbrugsartikler; Bomuldsmanufakturerne kan saaledes deles i 1800 forskellige Operationer! I de bedste Fabrikker i Amerika er Arbejdet paa et Par Damestøvler opløst i 52 forskellige Operationer, der hver kræver sin Arbejder.

Efter at have nævnt Skyggesiderne ved Arbejdets Deling viser Prof. Scharling, at Arbejdets Deling har medført, at „Driftsherren" har afløst Haandværksmesteren, hvad der atter fører til, at den merkantile Ledelse har afløst den tekniske og er udskilt fra denne, saaledes at den dygtige Tekniker er en merkantil Direktørs underordnede.

Overladt til sig selv producerer Kapitalen intet, men i Forbindelse med menneskelig Arbejdskraft fordobler sig, 10- ja 100-dobler den vor Arbejdskraft og er derfor produktiv. Det, vort Arbejde skaber mere ved Kapitalens Hjælp, er Merudbytte, dette kan ikke nægtes; Striden kan kun være om, hvem der har Krav paa dette Merudbytte, Arbejderne gennem højere Løn, Kapitalisten gennem Renter eller Forbrugerne gennem lave Priser.

Rentefoden var tidligere forskellig i de forskellige Lande, nu udlignes Forskellen, idet Kapitalen fra de rigere Lande ved lav Rentefod udvandrer til de kapitalfattige Lande: alene Belgien har i Øjeblikket 1 Milliard Kroner anbragt i Rusland; Frankrig har i Udlandet anbragt 30 Milliarder — ikke langt fra 4000 Kr for hver Familiefader, Tyskland har anbragt $10^1/_2$ Milliarder i Udlandet.

Som det tredie Arbejdets Hjælpemiddel nævner Forf. Opfindelser: Symaskinen kunde i 1847 præstere 300 Sting i Minuttet, 50 Aar efter fandtes Maskiner, der præsterede 5000 Sting i samme Tid! 20,000 Søm fabrikeredes i 1818 ved Haanden, krævede 3 Mands Arbejde i 290 Timer, og i 1896 fabrikeredes de i Storindustrien i 20 forskellige Operationer af 80 Arbejdere i — $1^1/_4$ Time! Arbejdet var bleven 130 Gange mere produktivt.

I mindre end to Menneskealdre er, takket være Teknikkens Forbedringer, vort Arbejde blevet 13—14 Gange mere produktivt end før. Med en Dags Løn kan en europæisk Arbejder købe saa meget Sukker, som paa Java koster 40, i Kina 70 Dages Arbejde. Forf. gennemgaar her Maskinernes Udviklingshistorie, Dampens og Elektricitetens Betydning for Transportindustrien; fra 1868 til 1884 faldt Fragten for Hvede fra Chikago til England til — en Tredjedel. Ogsaa ved en Rigdom af lærerige Eksempler gennemgaar Forf. de kemiske Opfindelser og Benyttelse af nye Raastoffer, Affald og Biprodukter.

Hvor stor Modstand et kapitalfattigt Land byder mod Opfindelsernes Fremtrængen, viser f. Eks. vort eget Fædreland. Først 50 Aar efter Dampmaskinens Fremkomst forfærdigede vi i 1820 selv en Dampmaskine paa — 4 H. K. Endnu i 1857 bliver der med danske Dampskibe knap befordret 1000 Tons Gods i indenrigsk Fart! I 1840 var Verdens Damp-Hestekraft ca. 2 Mill., i 1875 $13^1/_2$, i 1890: 40 Mill. — og nu op mod 100 Mill."

Vi skal til ovenstaaende blot bemærke følgende:

— Naar Arbejdet er bleven saa specialiseret, at baade Arbejderne og Kapitalisterne arbejder sig stirrende-dumme paa det;

— naar man ikke kan blive enige om, hvem der skal have Merudbyttet, men kun er enige om fortsat Konkurrencekamp og Lønkamp;

— naar Kapitalen udvandrer, saa et forholdsvis lille Land paa 40 Mill. Mennesker som Frankrig har 30 Milliarder, Tredive Tusinde Millioner Francs — anbragte i Udlandet;

— naar Arbejdet allerede er bleven 130 Gange mere produktivt end før;

— naar et kapitalfattigt Land slaar Bom mod de arbejdsbesparende Opfindelser;

— og naar Elendigheden er voksende;

— saa maa der være noget galt ved det nuværende socialdemokratisk-kapitalistiske System. Det maa have Apopleksi, Hjærnelammelse.

Og naar man da vil opdrage Folk, maa man „opdrage dem til at udføre en bestemt Gerning". Man maa opdrage dem til at udføre den Gerning: at afskaffe Pengene, Magtmidlet, og indføre den socialistiske Produktion. For det sker, bliver Hjærnen ikke i Orden.

Revoltens Central

— Abonnenter samt Medlemmer af Foreningen Bladet Revolten, der staar i Restance, anmodes om at indsende Beløbet pr. Post.

— J. C. Aalborg. Det sociale Sekretariat, der ledes af Fernando Linderberg, er ikke nogen revolutionær Forening men nærmest et Læseselskab med almindelige demokratiske Ideer. Laan af Bøger faar De antagelig lettere i Aalborg. Men skriv til Sagasvej 14, København.

Tak for Deres gode Ønsker. Kan De ikke skaffe os en Sælger i Deres By?

— Frederiksberger. Ja, de socialdemokratiske Foreninger paa Frederiksberg nægtede at deltage i Indsamlingen til Wiinblads Rejse til Italien. Der var den Gang som nu megen Arbejdsløshed. Hvor vidt de har givet noget til de to Pengesummer og Jubilæumsmaleriet til P. Knudsen, ved vi ikke, — men vi betvivler det.

Det frie Arbejde

V.

Hvordan?

Saa er der den Indvending: — Hvordan vil et socialistisk Samfund kunne holde det uhyre Maskineri i Gang, som det maa overtage?

For det første har vi jo allerede set, at Arbejdet, naar det frigøres, vil blive friskere og bedre. Drivkraften er nu Tvang, Lønarbejde, Kampen om Penge, det vil sige om Magt over andre; men Ærgerrigheden vil skifte Karakter med Arbejdet og ligesom dette blive af en ædlere Natur. Nu slaas man om at trampe sig i Vejret, hen over Ryggen paa andre; at være Millionær betyder simpelt hen: at have Titusinder til Tvangsarbejde under sig. Men en Gang maa Menneskehjærnerne blive klare over dette Vanvid, og da vil man slaas om at være forrest i Kampen for at gavne sig selv og sin Næste. Solidariteten, der nu er en Løgn, vil blive en Sandhed.

Men vi skal ikke igen komme ind paa disse Ting, som vi har omtalt i de foregaaende Artikler. Derimod skal vi i Dag gøre opmærksom paa, at naar man spørger hvordan, saa maa man huske paa, at der gives aldrig bratte Overgange, og at vi selvfølgelig ikke tror paa en Revolte i den Forstand, at en Dag afskaffer man pludselig Forbandelsen.

Nej, hvad vi tror paa og arbejder for, er en almindelig Forskydning i Forestillingerne, en Revolution i Slægtens Tankegang. Som vi nu undres over dem, der tænkte med Deligencekuskenes, Natvægternes og de hyggelige, gamle Lavsmestres Tanker, saadan vil der en Gang efter os komme Mennesker, som vil forbavses over, at vi ikke oprørtes over vor egen Langsomhed, men slæbte os afsted Aar efter Aar som Slaver i en Tvangsorganisation. Vore Efterkommere vil elske Arbejdet, fordi de har lært at gøre det let, muntert, menneskeværdigt. Og de vil tale medlidende om de Stakler, der endnu i 1908 ikke begreb, hvordan det i det hele taget kunde blive anderledes end — i 1908!

Altsaa, en Forskydning i Forestillingerne tør vi sikkert tro paa. Verden var jo simpelt hen meningsløs, dersom de socialdemokratiske Lønspektakler og Valgspektakler skulde sættes paa Fremtidsfanen.

Naar Slægtens Tankegang er bleven revolutioneret, og ingen længer venter at kunne holde Samfundet oppe gennem andet end det frie Arbejde, vil man ogsaa være naaet til Forstaaelse af, hvordan Overtagelsen af det gamles Efterladenskaber bedst kan ske.

Hovedsagen er, at vi faar begyndt. Naar man lider af en Sygdom, spørger man ikke: hvordan skal jeg leve uden den? Man søger straks at blive af med den. Og vi er ude over dette trøstesløse hvordan, i samme Nu vi tager fat paa at drive Socialdemokraternes og Storborgernes allierede Tanker ud af Kroppen. Da er vi inde paa Vejen til Sundhed, til den socialistiske Produktion.

Men Indvendingerne er naturligvis endeløse fra deres Side, hvis Tanker nu er saa tvangsbundne som deres Arbejde. Faar man dem til at gøre en Indrømmelse, for Eksempel blot den, at det nuværende Arbejde er Galskab, saa er de der øjeblikkelig med et nyt hvordan. Hvordan kan et socialistisk Samfund være muligt, naar der ved Siden af bestaar en socialdemokratisk-kapitalistisk Stat som før?

Vel, vi er taalmodige, vi skal svare paa det ogsaa. Men nu maa vi vente til næste Nummer af Revolten.

(Fortsættes.)

En Julehistorie bagefter

Dette her er en styg Julefortælling af dem, der kommer bagefter, og som jeg rimeligvis skriver for mig sev helt alene, ganske alene. Thi de, der kan læse, vil ikke forstaa den, og de, der kunde forstaa den, de kan ikke læse. Men Digtere, som man ikke vil høre paa, trænger nu en Gang til at tale ud i det tomme, og derfor begynder jeg altsaa.

Der var en Gang en meget gammel Mand, saa gammel, at man virkelig ikke kan tænke sig En, der er ældre. Og denne forfærdelig gamle Mand var meget fattig, saa fattig, at man heller ikke kan tænke sig En, der er fattigere. Man kan begribe sig til hans Alder, naar man hører, at han havde levet ligesaa længe, der levede Mennesker paa Jorden. Og man aner hans Fattidom, naar jeg siger, at han ejede ingen Verdens Ting, ikke en Gang et Navn.

Alligevel blev han ved at leve videre, thi da han var ganske lille havde Haabets Fe en Dag sagt til ham: „Taalmodighed, Taalmodighed, Du Fattigtrold! En eller anden Jul faar Du ogsaa noget i dine Sko! Taalmodighed!" I det kristelige Land, hvor han levede, havde den Skik nemlig holdt sig, at Juleaften før man gaar til Sengs, sætter man sine Sko foran Skorstenen, og om Natten stiger Englene ned igennem den og fylder Skoene med de Gaver, som man har ønsket sig, og som man saa finder i dem Julemorgen. For Børnene, de ganske smaa Børn, lykkes det endnu. Og denne gamle Mand havde da Taalmodighed fra Jul til Jul, han stolede paa den gode Fes Løfte, og hver Gang sagde han: „Ja, ja, det blev altsaa ikke til noget denne Jul, men saa kommer det sikkert den næste. Godt, jeg vil vente!"

Det faldt ham ikke en Gang ind at opsøge den løgnagtige Fe, eller om hun nu maaske havde blot sagt det som en daarlig Spøg. Og han kunde dog med god Grund have bebrejdet hende denne daarlige Spøg, for hvad Udsigt var der til at han nogensinde skulde faa noget i sine Sko? Ingen, og hvad saa? Aldeles ingen, for han manglede den væsentligste Betingelse, den allerførste: han manglede Sko.

Men Stakken vilde ikke tænke saa ondt om nogen, og han lagde ikke Mærke til, at de gjorde Nar af ham, naar han Aar efter Aar sagde: „Taalmodighed! En eller anden Jul faar jeg ogsaa noget i mine Sko ligesom alle de andre. Taalmodighed!" Og det fandt selv de bedste Mennesker uhyre komisk sagt, eftersom han altid sagde det barbenet.

Saadan var han da fra Lille bleven Dreng, saa til Voksen, saa til moden Mand, saa graahaaret, og til sidst gammel, gammel, gammel. Men uden at blive træt gentog han fra Jul til Jul, fast i Troen paa Løftet fra Haabets spottende Fe: Ja ja, det blev altsaa ikke til noget denne Jul, men saa kommer det sikkert den næste. Godt, jeg vil vente!"

En Dag møder han en lang, barbenet Knægt af en Landevejsstryger, der barsk raaber ham an: „Hejda, Du der! Se mig lidt ind i det hvide af Øjnene og sig mig saa, om jeg er skabt i Fjæset til at tage mod Næsestyvere af nogen?"

„Nej vist er Du ikke det, unge Mand," sagde den Gamle, „Du ser mig tværtimod snarere ud til at lange den Slags fra Dig end til at tage imod."

„Vel", sagde den anden, „kom saa her og lad mig lange Dig en, og det en, der er fortjent, din gamle Himmelhund af et Fæ!"

„Jamen hvorfor dog det," svarede den Gamle, „og hvad Ret har Du for Resten til at være saa uhøflig imod mig?"

„Min Ret til at tale saadan til dig" svarede Landevejsstrygeren, „jo det skal Du vide, Gamle, at jeg har den Ret, at jeg er din Søn".

„Da maa jeg have faaet Dig sammen med en eller anden Tiggerkvind," udbrød den Gamle. „Men det er lige meget, kom her i mine Arme, Sønnen min!"

Og den gode Gamle omfavnede ham kærligt, thi der var ikke noget ondt i ham, men den anden var ikke saadan, og han blev ved:

„Hvad det angaar, at Du er en gammel Himmelhund af et Fæ, saa skal jeg fortælle Dig det med. Hvad er det Du i alle de mange Aar har gaaet og sagt: ja ja, det blev ikke til noget denne Jul, men saa kommer det den næste; godt jeg vil vente! Og hvad er det saa Du venter paa, Døgenigt, vil Du en Gang fortælle mig det, gamle Monument?"

„Jeg venter paa den Jul, som Feen har lovet mig, da jeg ogsaa skal faa noget i mine Sko, ligesom alle de andre".

„Men hvordan skulde det gaa til, dit dumme Fortidsskelet, siden Du hverken har eller nogen Sinde faar Sko paa Benene?"

„Ja, det kan der være noget i," svarede den Gamle; „Du har maaske Ret alligevel. Det har jeg aldrig tænkt over."

„Naa, saa tænk da i alt Fald over det til næste Jul," sagde den anden, „og sørg for at skaffe Dig et Par Sko, Idiot."

Stilling for Stilling sparede den Gamle nu sammen til Sko af de Penge, han tiggede. Han sultede sig endog mere end før og solgte sine Brødskorper for at skaffe flere Penge. Han blev paa den Maade saa svag, saa usel, at det vilde være rent umuligt at tænke sig en, der var uslere. Da Julen kom, havde han næppe nok Kræfter til at samle lidt Grene op og tænde Ild paa Skorstenen. Men foran denne Ild kunde han da endelig ligesom alle de andre sætte et Par Sko, Frugten af al hans Sparen, alle hans Savn. Og Juleaften sov han fornøjet ind, mere tillidsfuld end nogen Sinde før til Løftet fra Haabets Fe, for denne Jul maatte da endelig være den rigtige.

Aa, hvor sov han trygt, hvor drømte han smukt, den stakkels brave gamle Mand, der var saa fattig og saa gammel! For Resten var hans Drømme ikke fordringsfulde, de var saamænd nemme nok at opfylde. Feen, der havde holdt ham hen saa længe, behøvede ikke at sætte sig i store Omkostninger for det. Han drømte om Sko paa sine stakkels to Fødder, der havde travet nøgne omkring, saa langt, saa langt. Han drømte, at han hver Dag fik varm Suppe og om Søndagen Lobescoves. Han drømte, at han drak Øl til Maaltidet, og at han bagefter røg en Pibe, stoppet med frisk Tobak. Han drømte, at alt det gik for sig i et lille Hus, hvor Solen skinnede ude og Ilden fra Skorstenen varmede inde. Han drømte, at han laa i en Seng med en Madras, en Hovedpude, et Tæppe og Lagener. Aa, Haabets Fe, det skulde ikke blive Dig nogen dyr Historie, at skaffe ham alt det — alt!

„Hejda, gamle Sysover, hvad er der saa i dine Sko! Hvad er der i dem, Fa'er, hvad er der? Se efter!"

Det var hans Søn, Landevejsstrygeren, der vækkede ham; den Gamle rejste sig op paa Albuen og saa efter med store Øjne.

I Skoene var der ingen Ting. En Hund løb forbi og løftede det ene Bagben over dem.

Landevejsstrygeren lo.

Saa forstod den gamle Mand, at de altid havde gjort Nar af ham, og med en Bespottelse paa Læberne døde han.

Landevejsstrygeren gav et Skrig fra sig, strakte Næven truende ud i Luften, tørrede Skoene af i den Gamles Skæg og trak dem paa.

Men med disse Sko sparker han siden den Tid til Højre, til Venstre, forfra og bagfra, sparker til alle Mennesker. Jul! Jul!

Jean Richepin.

Efter Opfordring.

Social-Demokraten skriver:

> Knudsens Jubilæumsbillede. Efter Opfordring fra mange Partifæller vil Knudsens Jubilæumsbillede, trykt paa fint Karton til Indramning, faas til Købs paa Socialdemokratisk Forbunds Kontor, Rømersgade 22, Stuen, til den billige Pris af 25 Øre pr. Stk.

Ved Jubilæumsfesten i Wittmacks Selskabslokaler sagde P. Knudsen: „Her hjemme kender Arbejderpartiet ikke til Personkultus."

Og nu sælger han sit Billede for 25 Øre Stykket!

Demokratiet sejrede

paa Frederiksberg i Tirsdags, skriver Politiken og Socialen.

Ja det er ikke noget nyt, det har det gjort i mange Aar. Men hvornaar sejrer Socialismen?

Hyss!!

Dr. Gustav Bang

fortæller i Socialen, at Bomberne er Anarkisme.

Maa vi spørge den lærde Mand, om Strejker og Lockouter maaske saa er Socialisme? For vi har altid troet, at baade Strejker, Lockouter og Bomber var Kapitalisme.

Hvad er det egenlig Hr. Bang er Doktor i? For i Samfundsvidenskab kan det da ikke være.

Sophus Rasmussens

Fader havde anmodet Politiet om at udlevere ham den Revolver, hvormed han skød Politibetjent Gemzøe og sig selv. Men nu er der kommen Afslag; Politiet beholder Revolveren til sin Samling af kriminelle Sager.

Med hvilken Ret? Kun med den Stærkeres.

Forretningsudvidelse.

Vestre Fængsel skal udvides med 100 nye Celler, skriver Bladene.

Socialen er henrykt; dens Folk er jo for længe siden ophørt at gaa i Fængsel. Den synes tværtimod, at Udvidelsen er en Afhjælpning af Bolignøden. Nu er der igen 100 Fripladser for Proletarer.

P. Knudsen

spiste paa sin Jubilæumsdag i Wittmacks Selskabslokaler. Man har spurgt os, hvorfor Førerne ikke henlagde Festmaaltidet til en af Forsamlingsbygningerne?

Fordi disse ikke er tidssvarende for Folk, der paa Storborgervis lader sig overrække Pengesummer og et 1000 Kroners Maleri af sig selv. Proletariatets Skaal i Champagne egner sig ikke til at drikkes i Forsamlingsbygningerne.

En Dagløn.

Paa **Revolten** tjenes:

2 Kr.	50	paa	100	Ekspl.	
1	— 25	—	50	—	
0	— 25	—	10	—	

Sælg ved Møder, Fabriker, Værksteder, Broer, Toldbodbommen o. s. v.

Største Forhandlerrabat i Danmark.

Kan sælges hele Ugen.

Til Forhandlerne!

Revolten giver 50 pCt. større Rabat end noget andet dansk Blad.

Revolten forsendes portofrit til alle Kiosker og Avisudsalg.

Revolten bestilles af faste Forhandlere og udleveres til Strøgforhandlere fra Trykkeriet Nørrevold 78.

NB. Hæng Bladet i Vinduet!

Revolten udleveres fra Trykkeriet Nørrevold 78 Fredag fra Kl. 7—11 og 3—4 samt øvrige Hverdage fra Kl. 9—11.

Redaktør: J. J. Ipsen.
C. W. Bærentzens Bogtrykkeri.
Nørrevold 78.

● Citus Cycler er de bedste. ●

Cyclistens Ven.

Efter at vi i Løbet af Januar Maaned henflytter til vore store ny Lokaler Hjørnet af Fiolstræde og Krystalgade genaabner vi vor Speciel-Afdeling i Cycle-Tilbehør.

Th. Lippert & Co.

● Citus Cycler er de bedste. ●